

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Digtning i udvalg

Citation: Kingo, Thomas: "Digtning i udvalg", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 29.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo09val-shoot-idm140375711076416.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

**Hosianna,
Eller:
Aller-underdanigste og Allerydmygeligste
Hiertes
Lyk-Ynske
Til dend
Stoormægtigste og Høystbaarne Monark
og Ene-Volds-Herre,
Christian dend Femte,
Konge til Danmark og Norge, de Wenders og
Gotters,
Hertug udi Sleßvig, Holstein, Stormarn og
Dytmærskens,
Greve udi Oldenborg og Delmenhorst, etc.
Der hans Kongl: Mayst. Aar 1671. dend 7. Junii.
til sin
høy-vægtige Arve-Regiering Gudfrygteligen,
Rætfærdeligen, Lykkeligen og
Seyersaligen at fremføre, og til sine Arvinger og
Effterkommere
berømmeligen omsider at henføre, lod sig,
effter dend
aff Gud selv indførde og Himmelbudne
Maneer og Maade,
Salve og Signe.
Psalm: 118.24.25.
Denne er Dagen som HERren gjorde, lader os
Frydes og Glædes i hannem. O HERre, frels nu, O
HERre lad det vel Lykkes nu!
Kongen skee Lykke
Kiøbenhaffn,
Trykt hos Jørgen Lamprecht.**

Dag op, i salig Tiid, ald Nordens Held og Ære!
Dig denne store Dag skal lykkelig indbære
Til langsom Ævighed, med Seyer, Fryd og Fred!
I TVILLING-RIGER skal med Himlen blive ved!
Dag op, i salig Tiid, Sølv-Øyet Østen-Skandse,
Lad Solen deylig frem i Purpur-Kaaben svandse,
Og leg en Himmel-smiil paa alle Ting du seer,
At de sig yndelig mod denne Dag beteer.
Gyd, Himmel, Naade ned aff alle dine Kanter,
Og haf et Øye paa de vide Throne-Planter,
Som sig ved denne Dag skal feste stadig Rood,
Og sprude Grene frem aff lutter Konge-Blood.
Deel, Himmel, og et Blink udaff en lyksom Stierne
Med mig som ikke kand, men vilde dog saa gierne,
Tilegne denne Dag sin ræt Livagtig Skik,
Da NORDENS ARVE-SØN med egen Krone gik.
Jeg finder vel mit Feyl, dog vil jeg trøstig blive,
En grov Metalle-Pind dend beste Solens skive
Med Skæven skugge har dog ofte peged paa,
Og viist med dunkel Streeg hvor klarist Dage gaa!
Bliv derfor ey forsagt min svage Sang-Gud-inde,
Om Solen torde dig med hefftig Straaler blinde,
Du haanes ey der ved, om end du bliver brendt,
Saa har du dog din Praas ved Solens Straaler tendt!

ODANMARKS deylig Dag, hvis lige kand ey findes
I Rune-huggen Steen, og aldrig nogen mindes
Fra første Folke-Boe, og ikke siden DAN
Sad op paa Konge-stool og tog sig Rjget an.
Lad samles op igien dend værdig Konge-Aske!
Lad langt omfalden Spiir og gamle Kroner braske,
Aff fordums Herlighed, dog eyer ingen meer
End dend som Frihed sin omkring sin Throne seer.
32 Mand seer her paa et Speyl i Himlens store Fæste,
En ævig-lenked Fred til Verdens Gavn og beste;
Det prægtig Stierne-Tal hver i sin Orden staar,
Og uden Herre-Bud et Straa-bredt aldrig gaar:
Der træder Solen frem med Prunk og KONGE-foore
Strax falder Ydmyghed paa baade smaa og stoore,
De Stierne-blink og brask forblegned svøbes ind
Til Kongen vender sig og faar et andet Sind.
I hvert et Himmel-Tegn hand Frihed har at løbe,
Hand kiører frydig frem og bruger flux sin Svøbe,
Trotz nogen siger ney, og hindrer ham en Food,
Ey Skorpionen selv tør Stærten vende mood!
Saa mangt et Naade-blus og Himmel-gunstig Øye
Hand pleyer til sit Folk imidlertiid at bøye,
Hans Majestætisk Bryst er Sirkelfuldt aff Magt,
I hver en Straale glands er Kraefftig virkning lagt.
Hand øser Lius og Lyst paa alle Stierne-flokke,
Hand bukker ofte sig til Jordens vaade Sokke,
Og stikker Qvegnings Krafft i hendes kolde Bryst,
Naar Vinter-Voldsmand har forkrenked hend' og kryst:
I Lufften gjør hand reent, naar Storm og stridig Vinde
Opsværmer mægtelig med Skyer graa og blinde,
Hand gjør sig mellem-Mand, og lader Verden see
At ingen maa see suurt naar hand vil ene lee.
I Havets dybe Vom hand tiit sin Spiir nedstikker,
Og udi Fiske-sal en Skaale næt opdrikker,
Saa løfftes Safften op om Thronens gyldne Ring
Og øses siden ud til alle tørstig Ting.
Kort sagt: I hvor Hand er, da er Hand selv en Herre
Udi sit Regiment, og intet dog dißværre,

At hand i alle Ting har rigtig Øy' og Agt,
Ja priiselig og vel kand bruge HErrens Magt.
Og naar hans Throne-gang mod Afften monne helde
Og hand skal skiule lit sin Himmel-giffne Velde,
Strax træder i hans Sted hans deylig DRONNING frem
Med allehonde pragt paa Himlens vide hiem.
33 Ey mindre Lydighed end før er da paa færde,
Hver Stierne pynter sig og skynder at omgærde
Med glæde MAANENS Stool, og hvor dend gieste vil
Da byder hver sin Tro og trygge Tiennist til.
Lad Aske-farved Sky paa hendes Ansigt ride,
Lad Storm og store Veyr kun hefftig om sig slide,
Adstadig og saa jeffnt dend sig dog giennemskiær,
Og faar sin Villie frem, end naar dend spædist er.
I hendes Herredom er Naade, Roe og Hvile,
Hun tør ad uroe selv vel haanlig lee og smile,
Hun alle Creatur fra Arbeyd løser aff,
Hun er de mattes Liv og Rette støde-Staff
Hun vandrer mangen Nat og hører Verden brumle,
Og hvordan Mennisken i Mørk og Daarskab tumble,
Hun seer vel mangen gang et gifftig Stierne-skud,
Dog hende gjør det ey det allermindste brud.
Hun holder alt sit Hoff og Friheds Regimente
I Rigtighed og Gang, til Himlen selv vil hente
Sin Soole-Konge frem, med Lyus og Dag i Haand
Til lige Himmel-Ræt og søde friheds Baand.
Saa gaar det Aar til Aar, og ingen Skiffte kiendes
I det Regierings Par, der under dem kun vendes
Det dødelige Kræ som stiger op og ned,
De ellers intet selv aff slet Forandring veed!

SAa har og Himlen selv dit Regimente skikked,
Stormægtig KONGE, som skal aldrig blive vrikked,
Du, du vor Nordens Sool, med Soolen blive fuld
Paa denne salig Dag aff Dyders Straale-Guld.
Gid nu det Kiempe-Blood og store Konge-Rolde,
Som DANMARK haver hafft med NORRIG udi Volde,
Aff Støven kunde see, hvor du dig giorder om
Med NORDENS Herlighed, din Arff og Eyedom.
Det modig Siæle-Tal sig skulde lade platte
I Støven ned igien, aff Hænder skulde dratte
Ald fordums Herre Magt, naar de kun speyled sig,
O store CHRISTIAN, et lidet Glimt i dig!
34 Saa mangen salved Arm med suerdet har omfeyed,
Og med sin Kiempe-krafft sin Fiendes Hals affmeyed,
I Romer-Marken staar endnu vort blodig Spoor,
I alle Naboe-Land dend Danske seyer boor!
Dog vilde Lykkens Gnist aff intet Harnisk springe,
Saa lyksom bandtes ey ved Side nogen Klinge,
At Kronens Arve-Ræt dend kunde lodne paa
Dend lange Konge-Slegt, og uforandret staa,
Før salig FREDERICH (hvis Navn og Ære bliver
I mens Frost-lived NORD sin Hagl og Snee opdriver)
Hans Himmel-signed Sverd hug Krampe-knuden aff,
Og reff sin Frihed løes udi sin Fiendes Graff.
Vel! Salig FREDERICH, dit Huus til ævig Lykke!
Saasom i Live du vaarst et afmalnings stykke
Paa Dyd og Fromhed selv, paa HErrens sande frygt,
Saa blev din Tinding og med Arve-Ræt omtrykt.
Nu gaar i Dag din Søn Omkroned allevegne
Som SOOLEN med sit Lius, see hvor hand sig kand hegne
Med begge RIGER om, opkilted med sit Sverd,
Dend ene Haand hans Spiir, dend anden Eblet bær.
Her er de største Ting som Verden har at eye,
Her er de største Pund, som Gud vil ene veye,
Her er en Krone fuld aff Ædelstenes pragt,

Gud Krone KONGEN saa med Ære, Seyr og Magt.
Her er saa blank et SVERD; Gud hærde selv dets egge,
At der ved beve maa hans Fienders Hierters Vegge,
Her er en gylden SPIIR; Gid Rættens Spiir maa staa
I KONGENS høyre Haand, og aldrig undergaa!
Her er en EBLE-form med gylden KORS at skue;
Gud samle NORDEN saa med Krafft og ald Formue
I Hierters Enighed, Gud lade KORSET gaa
Fra KONGENS Arve-Huus, men KORSETS LÆRE staa!
Gak, mægtig Herre, gak, besee din Arve-Throne,
Besku dend mægtig Aul udi din vide Krone,
Dit Folk er Stjerne-tykt som om din Throne staa
Og gjerne til sin Død for KONGENS Ære traar!
35 Her mandes Hierter op i begge Rigers Vugger,
Som med sit daglig Daj vil vise hvor de hugger
I fremtiid for det haab som, store KONGE, Du
Har deres Fædre gjort i denne dages Nu.
Det gammel Adels Blood vil alle Kræfrter reyse,
(Mens aldrig mere for en KONGE sig at keyse)
Alt, alt hos Ene Dig at kunde Naade faa,
Og de med deres Blood sin troskab vidne maa.
Her staa din Samuel, til HERrens Huus opammed,
Med Olien i Haand, hans Hierte det er krammed
Med mange hellig Suk, hans Læbers tale skiøn
Har HOSIANNA sit fra ald sin Ordens Bøn.
Her staa dit Borgerskab, med Ære, Liv og Penge,
Byd, KONGE, naar du vilt, de skal ey bie lenge
Før de ved mindste Nik skal gaa fra Hiemme-stafn,
Og vove deres alt for KONGENS store Nafn!
Her sysler BONDEN om med Arbeyd og med Møye
I NORSK og DANSKE Mark, som ikke vil sin Trøye
Forskaane nogen tiid, maa hand din Naade faa,
Med Søn og Sønne-Søn vil hand i Marken gaa!
Gak, NAADIG HERRE, gak, og lad dig derpaa Salve,
Vi for dig alle Mand vil offre Læbers Kalve:
Gud signe, salve saa din Skulder og din Arm,
At hellig Aand og Krafft maa boe i Bryst og Barm.
Gud gjøre selv dit Navn til alle Verdens Ender
Som beste Salve-lugt, hvis Krafft sig viit udspender,
Gud øse Glædens Kruus paa KONGENS Hoved ned
Med Lykke, Velde, Fred i Overflødighed.
Lius op, skiud Straaler frem, ald NORDENS Held og Glæde,
Gak Himmel-smurde Mand din Arve-Stool at klæde,
Gud lade DANMARK saa med Lyst og Glæde see
En ARVING inden Aar i KONGENS Arme lee!
Saa skal med Himlen selv, med Sool og Maane blive
Det KONGELIGE PAR, thi HERren selv skal give
Sit Folkes Ynske Rum, som fylder Lufften op
Med Lykkes Ynske-Raab til Zions høye Top:
36 Gud styrke KONGENS Mood, lad Gud hans Fiende rømme,
Gud lade Livsens Flood hans DRONNING oversvømme,
Gud legge Haand i Haand med KONGEN hvor hand er,
Gid HERren som sit Segl ham paa sit Hierte bær.
Skift, Himmel, Dag og Nat, i mens du Sool og Maane
Har paa dit runde Blaa, saa skal og NORDEN laane
Aff dig Regierings skik; EN SOOL og MAANE skal
Regiere friligen blant NORDENS Stjerne-tal.
Kom tilig, Himmel, kom vor KONGE selv at signe,
Lad hans Velsignelser hans Fædres overligne!
Korn, Himmel, sildig kom og tag ham til dig hiem,
Gjør NORDENS Glæde fuld udi sit store FEM.

Af
Hans Kongl: Maytz:
Allerunderdanigste Arve-undersaat, og
Tro forbedere til Gud

Kingo, Thomas, *Digtning i udvalg*, 1995

Thomas Kingo
Sognepræst i Slangstrup.